

Řeka v mém pokoji

Hana Zagorová

Můj pokojík je právě tak pro jedno žití,
pro pohár vína, pro slánku a chléb;
když obloha od slunce požárem chytí,
mým pokojem vzlíná do spánků jak hřeb.

Mírná i dravá
jak led, jako láva,
ta řeka, co stéká,
ta řeka, má řeka.

Medvídko i písanku pohřbila v písku,
z pohádek prince a taneční sál,
do proudu strhla mé dětství jak třísku,
na dně je mince a na dně jde dál.

Mírná i dravá
jak led, jako láva,
ta řeka, co stéká,
ta řeka, má řeka.

Princ se stal mužem mým,

chléb ve dvou nutno jíst,
lůžko je pro dva, pro jednoho žal.
Přešlo pár jar a zim,
ve dveřích nenávist,
namísto lásky ti zatne svůj spár.

Přes každý omyl dál proudy se řítí,
nejsem už jiná, dál jídám svůj chléb.
Můj pokoj je právě tak pro jedno žití,
pro pohár vína, pro rozbitý střep.

Mírná i dravá
jak led, jako láva,
ta řeka, co stéká,
ta řeka, má řeka.

Mírná i dravá
jak led, jako láva,
ta řeka, co stéká,
ta řeka, má řeka.